

שבת (קג.) מתני' החורש- לא צריכא דקעביד בארעא דחבריה. ופרש"י. ותוס' ד"ה לא צריכא; ד"ה בארעא דחבריה.

ר"ח שבת (קלג.) ד"ה מודה רבי שמעון.

חי' הרמב"ן (קיא.) ד"ה האי מסוכרייתא וכו'.

ורב נתן בעל הערוך ז"ל כתב שכל מלאכה שאין אדם עושה אותה להנאתו ואינו נהנה בה אע"פ שהוא פסיק רישיה ולא ימות מותר לר' שמעון דדבר שאינו מתכוין מקרי, וכשהודה ר"ש לא הודה אלא באומר אפסיק רישיה לצרכי ולא ימות והוא נהנה בפסיקת הראש ומיתתו אלא שלא נתכוין אלא לפסיקת הראש, וראיותיו מדאמר' במסכת סוכה (ל"ג ב') ואין ממעטין אותן בי"ט ואי אית ליה הושענא אחריתי שרי, אלמא דבר שאינו מתכוין מיקרי אע"פ שהמלאכה נעשית בודאי כיון שאינו נהנה באותה המלאכה ולא להנאתו הוא עושה, ועוד מדאמר' בפ' הבונה (ק"ג א') גבי התולש עולשין מתוך שדהו אם ליפות את הקרקע בכל שהוא, ופרכי' אטו כולהו לאו ליפות את הקרקע נינהו, ופרקי' לא צריכא דקעביד בארעא דלאו דיליה, ומאי תירוצא הא מ"מ מיפה הוא ופסיק רישיה ולא ימות הוא, ובפ' ר"א דמילה (קל"ג א') אמרי' ואי דאיכא אחר ליעבד אחר דלא ניחא ליה, ולרבא נמי פריך ולא כמו שפרש"י ז"ל דלאביי פריך מקמי דסברה, ועוד אחרת מדאמר' בפ' במה מדליקין מוכרי כסות מוכרין כדרכן ובלבד שלא יתכוין בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים, אלמא שאינו מתכוין מקרי אע"פ שהוא לובש בודאי, ועוד אחרת מדאמר' בסדר יומא בפ' אמר להם הממונה (ל"ד ב') א"ר יהודה עששיות של ברזל היו מחממין לו מערב יום הכפורים ומטילין לתוך הצונן בשביל שתפוג צינתן ואקשי' והלא מצרף ופריק אביי אפי' תימא שהגיע לצירוף דבר שאינו מתכוין מותר, והיכי הוי דבר שאינו מתכוין שהרי בודאי הוא נעשה אותו צירוף, ולפי זו הדעת פי' בעל הערוך ז"ל במסוכריא דנזייתא שהיא סתימה שבפי הכד או סתימת נקב מלמעלה כי ההיא דאמר' בפ' תולין לא ליהדק אינש אודרא אפומא דשישא וכו' שהשמן חוזר לפך, הא סתימת ברזי הדפנות מותר שהרי אינו מתכוין לסחיטה ואינו נהנה בה ולא הוי פסיק רישיה ולא ימות דלאבדו אזיל.

וזו הסברא לא הסכימה לדעתי ואלו הראיות יש לדחותן, שזו שאמרו במס' סוכה דאית ליה הושענא אחריתי כך טעמה, שאין מיעוט ענבי ההדס תיקון אלא למי שרוצה לצאת בו ידי חובתו אבל למאן דבעי לה למידי אחרת לאו תיקון הוא ואין ההדס עומד ומיוחד לצאת בו אלא להריח בו או לדבר אחר, לפיכך כשאין לו הדס אחר והוא ממעט כדי לתקן אותו לחובתו הוא כעושה כלי ואסור, אבל כשהוא ממעט לדבר אחר ויש לו הושענא אחריתי נמצא שאינו מתקן שהרי אין בזה תיקון להדס שהרי הוא עומד להריח ולדבר אחר ולא עשה שום מלאכה לא במתכוין ולא בשאינו מתכוין, ולא שמענו בממעט ענבי הדס בפסח שיהא אסור וזו כיוצא בה, ומה שאמרו בפ' הבונה בארעא דלאו דיליה, אפשר לפרש שפטור מפני שהיא מלאכה שאינה צריכה לגופה וכאידך דר' שמעון, שהרי לזה העושה אינו צריך לגופה וכבר כתבתי זה במקומה, ועוד נראה לי שייפוי השדה אינה מלאכה, אבל תלישת העשבים היא המלאכה המחייבתו ומשום תולש מתרינן ביה אלא שהתלישה חשובה להתחייב עליה בכל שהוא כשהוא מתכוין לייפוי השדה, וכשהשדה אינה שלו אינו חשוב בעיניו יפוי השדה כלום ואין התלישה חשובה להתחייב עליה במשהו...

ר"ן שבת (דף מ"א ע"א) ד"ה ואין אלו ראיות וד"ה ולפיכך כיון. ושם (דף מ' ע"ב) ד"ה אלא ודאי וכו'.

ערוך ערך פסיק

... פי' מי שחתך ראשו של חי הכל יודעין כי בחתיכת ראשו ימות. ואם אמר איני מתכוון למיתתו אלא להוציא ממנו דם, לדבר צורך אין ממש בדבריו אלא הרי כמתכוון להמיתו ורוצה הוא... אבל פסיק רישיה ליכא לספוקא דלא ימות; ובודאי דניחא ליה דאי לא הוה ניחא ליה היכי הוי פסיק רישיה...